

EESTI EVANGEELIUMI LUTERIUSU KIRIKU LOS ANGELESE KOGUDUS

1306 West 24th Street, Los Angeles, CA 90007

KOGUDUSE TEATED

JUULI 2018

NR. 4

Kirik: Latvian Ev. Lutheran Church, 1927 Riverside Dr., Los Angeles CA 90039

Õpetaja: Enn Auksmann
18 Flaxwood
Irvine, CA 92614
Tel. (949) 387-4109
Mobiil (310) 745-0450
padrepaul@mac.com

Esimees: Heino Nurmberg
80119 Palm Circle Dr.
La Quinta, CA 92253
Tel. (760) 775-9160
Mobiil (714) 785-0583
Hnurmberg@earthlink.net

Laekur: Uve Sillat
11033 Braddock Dr.
Culver City, CA 90230
Tel. (310) 836-4210
Mobiil (626) 476-6394
Sillat@att.net

E.E.L.K. Los Angelese koguduse koduleht Internetis: <http://www.eelk-kirik.com/Los-Angeles/>

ÜLEVOOLAVAD TÄNUS JA ARMASTUSES

“Te ju teate meie Issanda Jeesuse Kristuse armu, et Tema, kuigi Ta oli rikas, sai teie pärast vaeseks, et teie saaksite rikkaks Tema vaesusest.” (2Kr 8:9)

Apostel Paulus kirjutas need sõnad Korintose kristlastele, julgustades neid tegema korjandust Jeruusalemma koguduse heaks. Pauluse soov oli, et kõik annetused oleksid vabatahtlikud, teisalt aga oli tema jaoks enesestmõistetav, et tõeline kristlane ei saa jätta võimalust mööda aitamata neid, kes kannatavad puudust.

Apostli peamiseks argumendiks siin on Kristuse enda eeskuju: Tema, kes oli rikas, sai vaeseks, et meie võiksime seeläbi rikkaks saada.

Mida Paulus sellega silmas peab? Kindlasti mitte seda, nagu oleks Kristus pärit inimlikult rikkast või isegi jõukast keskkonnast. Vastupidi, Jeesuse sünnilugu näitab meile midagi hoopis muud: Ta tuleb ilmale loomalaudas ning kui vanemad lähivad templisse Tema eest ohvreid tooma, siis on neil anda ainult vaestele inimestele ettenähtud ohvriande.

Jeesuse kasuisa oli puusepp, Jeesus ise õppis ja pidas sedasama ametit – ning seegi näitab, et tegemist ei olnud mitte koorekihi, vaid lihtsate tööinimeste perega.

Millist rikkust apostel Paulus siis Jeesusest kõneldes silmas peab? Kahtlemata seda, mis kuulub Talle kui Jumala Pojale. Me ütleme Nikaia usutunnistuses: “[Meie usume] ühteainsasse Issandasse Jeesusesse Kristusesse, Jumala ainusündinud Pojasse, kes Isast on sündinud enne kõiki aegu, Jumal Jumalast, valgus valgusest, tõeline Jumal tõelisest Jumalast.”

Jumal on rikas kõige poolest. Võime koguni öelda, et selle sõna tõelises mõttes on Jumal ainus rikas, kuna kõik kuulub Temale, samal ajal kui ka kõige rikkamad inimeste hulgast üksnes kasutavad neile osaks saanud rikkusi, ja sedagi vaid ajutiselt, maksimaalselt sajakonna aasta vältel – aga mis on sada aastat võrreldes igavikuga?!

Ainus tõeliselt rikas on Jumal – ja Jeesus on Jumal. Tema tõelisest rikkusest kõneldes peame eelöeldust aga veelgi kaugemale minema: Jumala rikkus ei seisne mitte ainult ega isegi mitte peamiselt selles, et Talle – ja ainult Talle – kuulub kõik, mis Ta on loonud, vaid Tema tõeline rikkus on Temas eneses.

Jumal ei ole mitte ainult elu allikas, vaid Ta on elu ise. Jumal on olemine ise, headus ise, kõik mõeldav hüve ise, armastus ise, igavik ise. Jumal on, Pühakirja sõnu kasutades, kõik kõiges – ja Jeesus Kristus on tõeline Jumal, kelles elab kõik jumalik täius ihulikult.

Seesama ainus tõeliselt rikas on saanud vaeseks – meie pärast! Apostel Paulus ütleb: “Kristus Jeesus, olles Jumala kuju, ei arvanud osaks olla Jumalaga võrdne, vaid loobus iseenese olust, võttes orja kuju, saades inimese sarnaseks.” (Fl 2:5-7)

Ta tegi seda selleks, et meie Tema vaesusest rikkaks saaksime: Jumala ainusündinud Poeg andis iseennast, et meie, kadunud ja hukkamõistetud inimlapsed, päriksime Jumalaga lepitatuna Tema laste seisuse ning võiksime taas osaleda jumaliku elu ja olemise, Jumala headuse ja armastuse, Tema igaviku imelises rikkuses.

Apostel Peetrus ütleb: “[Jeesuse, meie Issanda] jumalik vägi on meile kinkinud kõik, mis on vajalik eluks ja vagaduseks, Tema tundmise kaudu, kes meid on kutsunud omaenese kirkuse ja väärikusega.” (2Pt 1:3) Ning apostel Paulus lisab: “Kui Jumal on meie poolt, kes võib olla meie vastu? Tema, kes oma Poegagi ei säästnud, vaid loovutas Tema meie kõikide eest, kuidas Ta ei peaks siis koos Pojaga meile kõike muud kinkima?” (Rm 8:31-31)

Kõige selle, nii “kõige muu” kui iseäranis Jumala ainusündinud Poja eest on meie kohus mitte ainult viimse hingetõmbeni siin maailmas, vaid igavesti Jumalat kiita ja tänada. Kui toome Jumalale tänu igapäevase leiva või iga-aastase viljasaagi eest, siis olgu seegi vääristatud lak-kamatu tänuga Tema päästva armu ja lunastuse eest.

Ärgu olgu meie tänu mitte ainult huulte, vaid ka tegude vili, mis muuhulgas tuleb esile ka hoolitsuses nende eest, kes kannatavad puudust, nagu apostel Paulus tuletas meelde Korintose kogudusele: “Nagu te olete ülevoolavad usult ja sõnalt ja tunnetuselt ja innukuselt ja meie armastuselt teie vastu, olge ülevoolavad ka armastustöös.” (2Kr 8:7)

Enn Auksmann

KUUM SUVI KOLMKÜMMEND AASTAT TAGASI

1988. aasta suvi oli kuum. Mitte ainult ilma poolest, kuigi ka seda. Suure osa suvest veetsin ajalooüliõpilasele kohaselt arheoloogilistel väljakaevamistel ja isegi minusugune valgenahk sai seal päris pruuniks. Rääkimata tollest kenast tollal matemaatikat õppinud tudengineiuist, kellest aasta hiljem sai mu abikaasa.

Kõik algas muidugi märksa varem, ja nüüd ei räägi ma enam neist väljakaevamistest. Tagantjärele võib üsna kindlalt ütelda, et midagi algas juba 1982. aasta mardipäeval, mil suri Leonid Brežnev. Kaks kuud hiljem toimunud pinginaabri 14. sünnipäeval vedasin ühe klassivennaga kihla, et Nõukogude Liit laguneb aastaks 1985. Kaotasin, kuid mitte väga suurelt, ning iga-aastaseks rutiiniks kujunenud riiklikud matused Moskvas ainult julgustasid poisikeste lootust.

Kui 1987. aasta kevadel astusid Tartu üliõpilased välja kavandatava fosforiidi-kaevanduse vastu, siis meie, kes olime lõpetamas keskkooli, järgisime nende eeskujul, hoolimata sellest, et meid ähvardati koolist välja visata. Ning kui sama aasta augustikuus levis ei tea kuidas informatsioon Tallinnas Hirvepargis toimuva Molotov-Ribbentropi pakti avalikus-tamist nõudva meelevalduse kohta, siis olin nüüd juba värskelt immatrikuleeritud ajaloo-üliõpilasena sellegagi lahutamatu kaasas.

Septembris 1987 rajati Akadeemiline Muinsuskaitse Selts ning mõnel pool jõuti muinsuskaitse liikumise kaudu juba nõukogude ajal hävitatud Vabadussõja mälestussammaste taastamiseni või vähemalt langenute haudade korrastamiseni. Olulisima muinsusena, mille kaitsmist rõhutati, oli rahva ajaloolise mälu – ja sealt edasi ajaloolise iseolemise – taastamine.

Just seda eesmärki peeti silmas 1988. aasta kevadistel muinsuskaitsepäevadel Tartus ja sügisel Pärnus. Olen tänulik, et võisin neil ja paljudel teistelgi tol murrangulisel aastal toimunud sündmustel osaleda. Olgu nimetatud vaid maikuised muusikapäevad Tartus, kus esmakordselt kõlasid Alo Mattiiseni viis isamaalist laulu ning lehvisid avalikult sinimustvalged lipud, 4. juunil toimunud Sõltumatu Noortefoorum, 17. juuni rahvakoosolek Tallinna laulu-väljakul, Vabadussõja mälestussamba taasõnnistamine Võrus jaanilaupäeval, 11. septembril samuti Tallinna Laulu-väljakul korraldatud Eestimaa Laul, ilmselt suurima osalejatearvuga üritus üldse, millel peetud kõnes nõudis Trivimi Velliste esmakordselt avalikult Eesti iseseisvust ning Heinz Valk hüüdis oma kuulsa «Ükskord me võidame niikuinii!»

Kolmkümmend aastat on kõigest sellest möödunud. On loomulik, et selle aja jooksul on palju muutunud. Kahjuks on selle ajaga ka palju kaotatud.

Paljud on kaotanud usu sellesse, et Eesti riik ja rahvas saavad hakkama ilma suurte eeskoogutamata. Paljud leiavad üleüldse, et mõte rahvusriigist on oma aja ära elanud või koguni «ohtlik düstopia».

Veelgi tõsisem probleem on aga see, et nii mõnigi ei suuda enam eelistada seda, mis on õige, sellele, mis võib tunduda kasulik. Ning isegi «Ükskord me võidame niikuinii!» on kaotanud oma tähenduse, sest ühe võit on teise kaotus ja igaüks vaadaku ise, kuidas hakkama saab...

Kõigest välisest ja isegi rahvuslikust suurem kaotus on seotud aga vaimsega. Kolmkümmend aastat tagasi oli kirik kõiges lahutamatu kaasas mitte ainult vaimulike endi (eriti noorte vaimulike) initsiatiivi ja aktiivsuse tõttu, vaid ka seepärast, et ajaloolise mälu taastamise juures pidas pea kogu rahvas möödapääsmatult oluliseks sideme taastamist oma esivanemate usu ja kirikuga. Tänapäevaks on aga paljud, kes tookord end ristida lasksid ja pidulikult leeritootused andsid, hakanud kirikusse suhtuma mitte ainult üleolevalt, vaid lausa vaenulikult. Ning Jumala koha on võtnud sisse mammon.

Kui taastati Vabadussõjas või Sinimägedes langenute haudu, siis oli kirik kohal, et viia läbi mälestusteenistusi. Kui avati Vabadussõja mälestusmärke, kutsuti kirikuõpetajad neid õnnistama. Kui mälestati küüditatud ja nõukogude võimu poolt tapetuid, siis pöörduti sellekski täiesti loomulikult kiriku poole. Isegi sellises väga praktilises asjas nagu sünnijärgse Eesti kodakondsuse tõestamine saadi abi kirikult, sellest rääkimata, kui palju jahu, riisi, moosi, riideid ja šokolaadi kiriku kaudu abivajajatele jagati.

Kristlik kirik oli sel pöördelisel ajal paljudele – näiteks mulle, kes ma tulin täiesti kiriku-võõrast perekonnast ja keskkonnast – asendamatuks lootuse ja uue alguse märgiks. Täpselt nii, nagu kirik olema peabki. Ja probleem ei olegi mitte niivõrd selles, et praeguseks järjest laiemalt leviv põlgus kiriku suhtes väljendab äärmist tänamatust, vaid pigem selles, et kui inimestel ei ole enam taolist lootuse ja uue alguse majakat, siis on nad kaotanud midagi enam kui vaid ühe ajaloolise mälu pidepunktidest. Nad on kaotanud inimeseks olemise vaimse, see tähendab igavikulise mõtme, mis ulatub mitte ainult üle aegade, vaid ajast igavikku.

Meenutan viimasel ajal tihti neid kolmekümne aasta taguseid sündmusi. Enamasti heldimuse ja tänulikkusega, aga ka teatava kurbuse või koguni kahetsusega. See oli mu noorusaeg ja seepärast eriliselt kallis ning tagasipöördumatu. Aga see oli midagi rohkemat. Oma kuumusele vaatamata oli kogu see aasta – või need aastad – nagu üks imeliselt värske ja vähemalt mõneks ajaks lõputuna tundunud kevad, mis tõi kaasa uue elu ja hingamise. Midagi vähemalt mingil määral võrreldavat sellega, mida Jumal pakub meile Kristuses: uus algus – iga päev!

Olen tänulik, et olen võinud elada nii erilisel ajal. Ja veelgi tänulik, et kõik minu ajad on Jumala käes. Jumala käes on ka meie riik ja rahvas – kui me ainult ei unustaks seda ega Teda.

«Tervenda meie maa!» laulsid Eesti noored kristlased kolmkümmend aastat tagasi. See palve on nüüd, kolmkümmend aastat hiljem, vähemalt sama aktuaalne.

Enn Auksmann

EESTI EVANGEELIUMI LUTERIUSU KIRIKU SINOD

Eesti Evangeeliumi Luteriusu Kiriku 2018. aasta sinod toimus 28. aprillil Ocean Grove's New Jerseys.

Piiskop electus Thomas Vaga juhatas sinodikoosoleku sisse palvusega ning andis ülevaate kohal olevatest koguduste esindajatest. Los Angelese kogudust esindas õpetaja Enn Auksmann üksinda, koguduse esimehel Heino Nurmbergil ei olnud õnnestunud sinodile saabuda probleemide tõttu lennuühendusega. Osaleda ei saanud ka teine Los Angelese koguduse esindaja Kuno Lill, kes on ühtlasi sinodi laekur.

Thomas Vaga andis ülevaate nii iseenda kui koguduste tegevusest möödunud aasta jooksul, sealhulgas olid kõne all suhted Eesti Evangeelse Luterliku Kirikuga, kelle sügisel kirikukogu istungil loodab piiskop electus osaleda, et astuda samme kirikute vahelise lepingu sõlmimiseks. Sõna võtsid kohalolevad koguduste esindajad. Samal ajal, kui paljudes kogudustes on liikmetearv kahanemas, oli ka rõõmsamaid sõnumeid, näiteks aasta jooksul toimetatud ristimistest paaris koguduses.

Kõige aktiivsem on koguduse elu Toronto Vana Andrese koguduses, kus peeti aasta jooksul 38 jumalateenistust, hoolitseti Ehatares ja Soome kodus elavate kaasmaalaste vaimuliku teenimise eest ning toimetati ka 13 matusetalitust. Kõigis teistes kogudustes on vastavad näitajad märksa väiksemad, Vana Andrese koguduse kõrval on aktiivsemad Chicago, Connecticuti, Lakewoodi ja Los Angelese kogudus.

Kõne all olid ka liturgilised erinevused Ameerikas ja kodumaal asuvate koguduste vahel, samuti võrreldes Ameerikas tegutsevate teiste luteriusu kirikutega. Siinsete Eesti koguduse jaoks on olnud oluline enne II Maailmasõda Eestis kehtinud liturgilise korra säilitamine, samuti seaks liturgia uuendamine ülejõu käivad nõuded siinsetele vähestele kirikumuusikutele.

Diakon Gilda Karu Chicagost pidas äärmiselt huvitava ettekande teenistuskoores kasu-

tamisest hingehoiutöös, millega ta on kokku puutunud organisatsiooni Lutheran Church Charities kaudu. Hingehoiukoerad annavad suurepärase võimaluse leida kontakti inimestega, kellega see muidu oleks märksa keerulisem. Näiteks külastab Gilda Karu Downi sündroomiga inimesi, hooldekodusid, veterane ja teisi abivajajaid.

Teoloogilise ettekande pidas õpetaja William Ilves, kes juhtis sinodil osalejate tähelepanu sellele, et evangeeliumi ehk rõõmusõnumit Kristusest sisaldavad ka teised Piibli osad, mitte ainult need neli, mida oleme harjunud tavaliselt evangeeliumideks nimetama. Teoloogilise ettekande pealkirjaks oligi "Piibli neljas ja viies Evangeelium".

Laekuri puudumise tõttu ei olnud võimalik anda ülevaadet Eesti Evangeeliumi Luteriusu Kiriku majandusolukorrast. Lepiti kokku, et seda tehakse hiljem kirja teel.

Kuna oli saabunud sõnum piiskop Andres Tauli surmast, otsustas sinod paluda piiskop electus Thomas Vagal osaleda Andres Tauli matusel ning avaldada Ameerikas asuvate Eesti koguduste pool kaastunnet tema lähedastele.

Sinodikoosolek toimus tõsiselt tõises, samal ajal aga südamliselt perekondlikus õhkkonnas ning oli osalejatele kinnituseks nende teenimisel Issanda viinamäel.

LOTERII

Koos käesolevaga saadetakse välja korjanduslehed loteriiks, mille loosimine leiab aset kooguduse suvepäeval, 23. septembril 2018.a. Linda ja Edgar Kaskla kodus 9591 Halekulani Drive, Garden Grove, CA 92841. Telefon: 714 636 8393. Palutakse annetada käsitöid, kunstiesemeid, tarbeasju (vaidlematult uusi), või raha võitude ostmiseks. Korjanduslehed koos annetustega palume tagastada koguduse laekur Uve Sillatile hiljemalt 1. septembriks.

Loterii piletid saadetakse välja koguduse liikmetele ja sõpradele koos informatsioonilehega septembri alguses. Kõik, kes pileteid ei soovi, või soovivad rohkem kui 10, kuid maksimum kuni 50 piletit inimese kohta (piletihind endiselt \$1.00 annetusena), palutakse lahkesti teatada koguduse laekurile enne 20. augustit k.a.

NB! Suvepäeval, 23. septembril, kohapeal, müüakse väljaostmata ning ülejäänud loterii pileteid piiramatul arvul.

Juhatus tänab annetuste eest!

REVISJONI ja KOGUDUSE JUHATUSE KOOSSEISUD

Käesoleva aasta täiskogu koosolekul valiti Edgar Kaskla, Kuno Lill ja Luige Lill revisjoni komisjoni liikmeteks. Sellele järgneval nõukogu koosolekul valiti Edgar Kaskla ja Kuno Lill juhatusse. See tekitas olukorra kus kaks juhatuse liiget revideerisid enda tegevust. Juhatus koosolekul 11. juunil otsustas Kuno Lill lahkuda revisjoni komiteest ja Edgar Kaskla otsustas taanduda juhatuse koosseisust.

Nende otsuste tagajärjel koosneb käesoleval aastal revisjoni komitee kahest liikmest: Luige Lill ja Edgar Kaskla.

Koosolekul 11. juunil otsustati jagada juhatuse ametid järgnevalt: Heino Nurmberg – esimees, Andres Ruetman – abiesimees, Kuno Lill – kirjatoimetaja, Uve Sillat – laekur, Mati Laan – abilaekur, Kuno Lill - kirjatoimetaja.

KALENDAARIUM

- Pühapäev 8. juulil
kell 2 p.l. **Jumalateenistus Los Angelese kirikus.** Teenivad koguduse õpetaja ja organist. Nõukogu liikmed: Kuno Lill ja Luige Lill. Kohvilaud.
- Esmaspäev 16. juulil
kell 7:30 õhtul **Juhatus koosolek Eesti Majas.**
- Pühapäev 22. juulil
kell 2 p.l. **Jumalateenistus Los Angelese kirikus.** Teenivad koguduse õpetaja ja organist. Nõukogu liikmed: Asta Auksmann ja Boris Auksmann. Kohvilaud.
- Esmaspäev 13. augustil
kell 7:30 õhtul **Juhatus koosolek Eesti Majas.**
- Pühapäev 9. septembril
kell 2 p.l. **Jumalateenistus Los Angelese kirikus.** Teenivad koguduse õpetaja ja organist. Nõukogu liikmed: Raivo Neggo ja Malle Tael. Kohvilaud.
- Kolmapäev 12. septembril
kell 11 e.l. **Seenioride Klubi kokkutulek Eesti Majas.** Koosviibimine.
- Teisipäev 18. septembril
kell 7:30 õhtul **Juhatus koosolek Eesti Majas.**
- Pühapäev 23. septembril
kell 11 e.l. **Lõikuspüha jumalateenistus** Garden Grove'is Linda ja Edgar Kaskla kodus. Teenivad koguduse õpetaja ja organist. Nõukogu liikmed: Edgar Kaskla ja Mati Laan. Järgneb koguduse suvepäev. Lõunasöök, koosviibimine, loterii. Kohvilauale palutakse tuua küpsiseid ja kooke meie tavapärasel viisil.
- Pühapäev 7. oktoobril
kell 2 p.l. **Jumalateenistus Los Angelese kirikus.** Teenivad koguduse õpetaja ja organist. Nõukogu liikmed: Aili Rebane ja Tõnis Rebane. Kohvilaud.
- Kolmapäev 10. oktoobril
kell 11 e.l. **Seenioride Klubi kokkutulek Eesti Majas.** Koosviibimine.

Tähelepanu!

Juhatus palub nõukogu liikmetel, kes jumalateenistusel kaasa teenivad, tulla kohale 30 minutit varem, enne teenistuse algust, et aidata katta kohvilauda.